

Už je to nějaký pátek, co se naposledy v KD Dubina v Pardubicích objevila skupina **Marien**. Po půlroční pauze, kdy ve svém domovském městě v podstatě nehrála a kdy na letních festivalech posbírala nejedno ocenění a vrývala se do podvědomí posluchačů, bylo už na čase se objevit zase "doma". Akce byla stanovena na 14. října 2005 a post hostů tentokrát obstaraly **Rolničky** z Bratislavy.

Koncert začal mírným skluzem. To víte, ke konci roku se vždycky nejvíc opravují vozovky, protože najednou se zjistí, že v rozpočtech obcí a krajů peníze na rekonstrukci komunikací jsou, a proto je třeba je včas utratit. Není potom divu, že cesta z Bratislavy do Pardubic trvá déle, než by měla. Nicméně nikdo z hlediště si na zpoždění nestěžoval.

Marien přivítala kolegy opravdu originálně písní "Rolničky" s trochu pozměněným textem, který nebyl na škodu. Aspoň do sálu nepadla předčasná atmosféra Vánoc a veškerého chaosu, jenž je s nimi spojený.

Slováci jsou od Víti Troníčka na podobné nápady očividně zvyklí, protože se nenechali vyvést z míry a po několika slovech na úvod začali hrát. Zavzpomínám-li trochu na doby minulé, tohle příjemné uskupení jsem slyšela naposledy někdy před dvěmalety v létě s jednou dnes již neexistující kapelou. Tehdy jich ale bylo míň. Neměli "dřevěný notebook" (pro čtenáře s menší fantazií se jedná o cimbál)? Ale písně plné moudr a životních pravd mě dostávaly už tenkrát, akorát teď s cimbálem nabraly na intenzitě. - Pro tento hudební nástroj mám slabost, obdivuji lidi, kteří na něj umí hrát, a hluboce se před nimi skláním

Víťa Troníček a část Rolníček

foto: Jana Štěpánková ©

. Hlas cimbálu mi připomíná zpěv horského potoka, jenž se převaluje přes kameny. Ale to nic, to jsem moc odbočila. - Každopádně Paľo "Bé" Baška neumí jen na cimbál, ale dokáže vydat, jak už z přezdívký vyplývá, i za celé stádo ovcí.

Napsal uživatel Jana Štěpánková
Úterý, 25 Říjen 2005 04:00

Neměla bych zapomenout, že **Rolničky** jsou průkopníci nového žánru "grúňgrassu" (od německého grün - zelený). Jestli jsem dobře pochopila vysvětlení kapelníka Dušana Franců, tak se jedná o něco podobného jako je americký bluegrass, akorát že ta jejich tráva pochází ze slovenských stráni, ale je to stejný, ne-li větší nářez. Zaujala mě také informace z dějepisů o tom, že Juraj Jánošík byl vlastně 1. slovenský tramp.

V závěru jako dík za pozvání daly Rolničky Víťovi hmotné ztvárnění třech jeho písní v podobě železek (píseň *Pouta*), které mu nezapomněli hned nasadit na ruce, pytlíku mouky (*Z pod větrných mlýnů*) a sýrové Christiany. No, myslím, že představa té písničkové byla původně nejspíš jiná, ale po chuťové stránce má bezpochyby navrch tahle slovenská.

Samozřejmě, že se Rolničky nenechaly pobízet a na popud diváků a střevních potíží nejmenovaného kytaristy z druhé kapely ještě pár písniček přidaly. Pak byla desetiminutová pauza na občerstvení, aby se "nadrátovali" Marien.

Svůj blok odstartovali instrumentálkou od Vladimíra "Šaolína" Konopase. Na první pohled si každý mohl všimnout, že v kapele došlo k personální změně. Nikdo najednou nepřečínal. Někomu snad mohlo připadat, že se kapelníkův bratr Honza Troníček akorát scvrkl, ale ve skutečnosti to bylo jinak, Honza odešel do muzikantského důchodu a na jeho místě už na letních festivalech stála nová síla Zbyněk "Zubřík" Rosendorf, bývalý člen kapely Magison. Nicméně Honza zůstal prý stálým a čestným členem kapely a na sklonku večera se dokonce objevil i na pódiu, ale k tomu se ještě dostanu. Nevím jak ostatním, ale abych řekla pravdu, tak mi bratrské škádlení a hádky budou chybět. Ale život jde dál a každý má své poslání.

Zubřík se obecenstvu coby zpěvák předvedl už v úvodu ve světové premiéře písně "*Babí léto*" a moc se mi to líbilo a vůbec nebylo poznat, že text ještě úplně neseď v paměti. Navíc téma babího léta se zvláště letos, kdy trvá neskutečně dlouho, velmi hodí a píseň zcela vystihuje nejen Víťovy pocity, které z těch vlhkých dnů plných pavoučí sítí, zlátnoucího listí a burčáku každý rok má. Kromě "*Babího léta*" Zubřík také něco podědil po Honzovi a to píseň "

Plamen

", jednu z těch, z kterých mi pokaždé naskakuje husí kůže.

Pro další z nových písní bylo třeba jeviště trochu upravit, aby byla navozena ta správná erotická atmosféra. Kmitání muzikantů při přestavbě bych mohla přirovnat akorát k práci několika Ferdů Mravenců. Víťa bez okolků řekl Zdeně Němcové, ať se svlékne. - Ne, nebojte se koncert se

nezvrhnul. - Zdena se jen svlékla, jak sama řekla do "bordeltrička", které si ráno koupila. Mezitím už na forbíně stálo křeslo a dřevěný stolek se svíčkou a zákuskem, dvě deci bílého si Zdenča přinesla sama. Pánové si zapálili doutníky, Víťovi se díky tomu kouřilo z nástroje, protože po několikrát opakovaném kašlání a dušení si svůj doutník radši píchnul mezi struny. Petr "Feďa" Opočenský se přihlásil ke svým arabským předkům a přinesl si vodní dýmku neboli šíšu. Radek "Píďa" Bartoš jakožto autor díla, kvůli kterému byly nutné všechny zmiňované přípravy, si ještě postěžoval, jak je těžké napsat nějakou melodii a přitom nikoho nevykrást, protože naposledy se mu to nechtěně povedlo u Paľa Habery. A když bylo vše hotovo včetně intimního osvětlení, začala Zdena zpívat "*Píseň o gramofonu Pařížském dortu*" opravdu s lehce lechtivým textem. - To zas bude zlomených mužských srdcí?

Mně osobně udělala radost písnička, jejíž jméno neznám, a myslím, že ještě ani jméno nemá, ačkoliv je v repertoáru kapely od samého počátku. Hudba pochází od skupiny Indigo girls a český text napsal Víťa Troníček. Leží mi v hlavě už nejmíň rok, vždycky mi z ní běhal šílený mráz po zádech, ale musím přiznat, že její obsah jsem zcela pochopila až letos v létě, když jsem se vracela z Irska a stavovala se při zpáteční cestě v Normandii na bitevních plážích II. Světové války a v muzeích, kde jsem na fotkách viděla spoustu nedospělých tváří chlapců, které v bojích přišli o život. Své pocity neumím popsat, ale v souvislosti s touhle písničkou se jen umocnili a vážně mi pak do smíchu nebylo? Snad nemusím dál psát, o čem vypráví, lepší bude, když si ji každý poslechne sám?

Během koncertu došlo několikrát k přehazování nástrojů. Při "*Christianě*" najednou nebyla k nalezení taková ta věc, která zní jako déšť, většina lidí si toho ale nevšimla. U "*Mého songu*" jsme měli možnost shlédnout taneční kreace tria Hovados, jak Víťa nazval Píďu, Feďu a Zubříka, který v něm výborně nahradil Honzu. Nevím, jestli to byl záměr, ale hoši byly dokonce sladění i barevně.

Na sklonku večera došlo ke křtu CD, (řekněme předchůdce nějakého skutečného CD, na které jistě taky brzy dojde) jehož vznik zasponzorovala Ladka Cachová. Stala se tedy jedním z jeho kmotrů, druhý kmotr byl Honza Troníček a třetí Dušan Franců z Rolnicek. Honza se nejprve bránil jakémukoliv projevu, ale nakonec ze sebe něco vypotil a nechal prostor zbylým dvou kmotrům. Pak nastal menší problém s otvíráním šampusů. Akce se obešla naštěstí bez úrazů, špunty vletly kamsi mezi diváky a Dušan poznamenal, že jsou slosovatelné, chvíli po tom všem ukázal, jak se správně má pít šumivý nápoj z láhve. Pořadatelé asi skřípali zuby, když obsah částečně vybryndal na pódium.

Když byly láhve poslány mezi lidi, bylo Ladce uděleno čestné místo na jevišti a mohla si vybrat libovolnou píseň. K nelibosti Zubříka si řekla o "Babí léto", jen opravdu těžko doloval z paměti

Napsal uživatel Jana Štěpánková
Úterý, 25 Říjen 2005 04:00

text, tahák, co měl na zemi, se díky vylitému šampaňskému rozpil.

Všichni byli zajisté velmi mile překvapeni, když Víťa řekl: "*Nám se tak nějak dneska nechce domů*" Nemusím snad ani psát, že vzápětí následovala nově udělaná stará píseň, "protestsong" "*Nechce se nám domů*"
". Moc mě potěšilo, že jsem ji zase po tak dlouhé době slyšela.

Nebylo divu, že diváci chtěli přidavek? Ze sálu se stejně ozýval šepot: "*Dnes ještě nebyly Roxette*"! A ve chvíli, kdy muzikanti z jeviště poslali zvukaři přes lidi plyšová sluchátka a Víťa na ladění Ivana Němce reagoval: "*To snad nemyslíš vážně, na tohle ladit*"! Bylo jasné, že "*The Look*" prostě bude.

A aby celý večer neskončil tak divoce a rozevlátě, zazněly "*Zrcadla*", které si broukali snad všichni, kteří v sále seděli.

Co bych napsala na závěr? Bylo to pěkné československé setkání. Pořád přemýšlím nad tím, proč jsme vlastně přestali být Československo, když je nám spolu tak dobře a dokážeme dělat tak podobnou krásnou muziku. Že by vyšší moc? Nevím. Ve chvílích podobných těmto je však vidět, že na politickém rozdělení zas až tak nezáleží?